

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. София, 22 май 2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети октомври през 2018 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛАДА ПАУНОВА

ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА ПАНЕВА

КРАСИМИРА МЕДАРОВА

при участието на секретаря Невена Пелова и в присъствието на прокурора Антони Лаков разгледа докладваното от съдия Панева касационно наказателно дело № 812 по описа за 2018 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалби на защитниците на подсъдимия Х. Т. срещу решение № 195 от 27.06.2018 г. на състав на Пловдивския апелативен съд, постановено по ВНОХД № 525/2017 г.

С жалбата на адв. Д. въззивното решение е оспорено като неправилно и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Според този защитник въззивният съд е игнорирал доказателствата, съдържащи се в показания на влаковия диспечер, дадени пред първостепенния съд и не е отчел противоречията в позицията на свид. С. Т.. По общ начин претендира съществуване на логически грешки при извеждане на фактическите констатации и непознаване от страна на въззивния съд на вътрешните актове на БДЖ и НК „ЖИ“ относно движението на влаковете и нареждането на влаковите маршрути. Отправя упрек към въззивния съд, че не е съобразил недоказаността на обвинението. Недоброто състояние на пътната инфраструктура, „неработещите системи“ в НК „ЖИ“ и в БДЖ и „системното нарушаване на нормативната уредба“ са изведени в жалбата като причини за инкриминираната железопътна злополука, а не инкриминираното поведение на Х. Т.. Направено е искане за отмяна на оспорения въззивен акт като неправилен и незаконосъобразен и за пълното оневиняване на подсъдимия.

В три допълнения към тази жалба защитникът е изложил съображения, предназначени да обосноват претенцията му за допуснати съществени процесуални нарушения и произтекло като следствие от тях неправилно прилагане на материалния закон поради осъждането на подсъдимия по недоказано обвинение.

В жалбата на другия защитник на подсъдимия - адв. Х. са изложени съображения за допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения. Настоява се, че подсъдимият е бил поставен в екстремална ситуация, с която не е успял да се справи поради нейната внезапност. Отправено е към касационния съд искане за оневиняване на подсъдимия, като алтернативно е предложено да бъде извършено преквалифициране на деянието по по-леко наказуемия състав по чл. 343а НК, а наложеното на Т. наказание да бъде намалено до размер, позволяващ прилагането на чл. 66 НК.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция всеки от двамата защитници поддържа жалбата, която е депозиран, изложените в нея съображения и направените искания.

Представителят на Върховната касационна прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбите. Счита, че обвинението е доказано по необходимия категоричен начин и моли въззивното решение да бъде оставено в сила.

Подсъдимият заявява солидарност с казаното от защитниците си. В последната си дума моли да бъде оправдан.

Гражданският ищец В. Т. - редовно призован за съдебното заседание, не взема лично участие в него.

Настоящият състав, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на оспорения съдебен акт в рамките на правомощията си по чл. 347 НПК, установи следното:

С присъда № 7 от 16.02.2016 г., постановена по НОХД № 283/2015 г. състав на Старозагорския окръжен съд е признал подсъдимия Х. К. Т. за виновен в извършването на престъпление по чл. 343, ал.4 вр. ал. 3, б. „б“ вр. ал. 1 НК и при условията на чл. 54 НК му е наложил наказание то осем години и шест месеца лишаване от свобода, изпълнимо при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип. На осн. чл. 343г НК съдът е лишил подсъдимия от правото да упражнява професия на машинист, локомотивен, влакова работа за срок от 11 години и 6 месеца.

С тази присъда подсъдимият е бил осъден да заплати обезщетения за причинени вреди в полза на БДЖ - Пътнически превози“ Е., на ДП „НКЖИ“ и на В. Т. И., както и направените по воденето на делото разноски, разноски в полза на гражданския ищец И. и държавна такса върху уважения размер на предявените граждански икове.

В рамките на упражнен по инициатива на защитник на подсъдимия инстанционен контрол тази присъда е била отменена с решение № 117 от 03.05.2016 г. на Пловдивския апелативен съд, постановено по ВНОХД № 206/2016 г. и делото е било върнато за ново разглеждане от друг състав на първостепенния съд.

При повторното първоинстанционно разглеждане на делото и с присъда № 5 от 01.02.2017 г., постановена по НОХД № 204/2016 г. състав на Старозагорския окръжен съд е признал подсъдимия Т. за виновен в това, че на 12.07.2014 г. в района западно от жп гара /населено място/, в ж.п. участък на км. 92+321, при управление на подвижен железопътен състав - бърз влак № /номер/, пътуващ по линия /населено място/ - В., като машинист - локомотивен, второ лице нарушил правилата за движение, установени съгласно чл. 115 от Закона за железопътния транспорт в Наредба № 58 от 02.08.2006 г. за правилата за техническата експлоатация, движението на влаковете и сигнализацията в железопътния транспорт, а именно чл. 19, ал. 1; чл. 324, ал. 2, както и в чл. 25, б. „а“ и чл. 26, б. „е“ от Инструкция за работата на машинисти, локомотивни и помощник-машинисти, локомотивни в „фирма“ и по непредпазливост причинил смъртта на В. Т. Т. и средни телесни повреди на Н. А. Н., М. К. Ц., Д. Р. А. и В. Т. И., поради което и на осн. чл. 343, ал. 4 вр. ал. 3, б. „б“ вр. ал. 1 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 вр. чл. 2, ал. 2 НК и при условията на чл. 54 НК му е наложил наказание от шест години лишаване от свобода, което да изтърпи в затворническо общезитие от открит тип при първоначален общ режим, като го е оправдал по обвинението за това случая да е особено тежък, респ. по квалификацията на деянието по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 2 НК. С тази присъда и на осн. чл. 343г НК съдът е постановил лишаване на подсъдимия от право да упражнява професия „машинист, локомотивен, влакова работа“ за срок от осем години. Съдът е приложил чл. 59, ал. 1 НК, като е зачел и е приспаднал от наложеното лишаване от свобода времето, през което подсъдимият е бил задържан под стража.

С тази присъда подсъдимият е осъден да заплати в полза на гражданския ищец В. Т. И. обезщетение за понесени неимуществени вреди от престъплението в размер на 3000 лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането. Присъдено в тежест на подсъдимия е да заплати направените по воденето на делото разноски, както и разноските, направени от гражданския ищец и държавната такса върху размера на присъденото обезщетение. С присъдата е извършено разпореждане с веществените доказателства по делото.

С оспореното понастоящем по касационен ред въззивно съдебно решение присъдата на окръжния съд е изменена в наказателно-осъдителната ѝ част, като е намален срока на постановеното лишаване на подсъдимия от свобода - от шест години на пет години. Присъдата е отменена в частта, с която е постановено подсъдимият да изтърпи наложеното му наказание, свързано с лишаване от свобода в затворническо общезитие от открит тип. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

Жалбите срещу това решение са неоснователни.

Съществен дял от направеното от защитниците оспорване не третира проблем, по който е възможна касационна проверка, а представя собствените на всеки от тях оценъчни съждения относно доказателствените източници и приетите по делото експертни заключения, противопоставяйки ги на съжденията на въззивния съд и оспорвайки правилността на формулираните от този съд фактически изводи за причините за катастрофата и обстоятелствата, при които е настъпила тя. По същество тези възражения (преповтарящи направените във въззивното производство) оспорват обосноваването на атакувания съдебен акт, независимо от класифицирането им към аргументите, предназначени да установят касационното основание по чл. 348, ал. 1 НПК. Предвид ограничителните норми на чл. 347 и чл. 348 НПК касационната инстанция няма правомощия да обсъжда доказателствените материали по същество и да формулира нови фактически изводи и свои констатации за доказаност или недоказаност на обвинението. Изключение в това отношение прави хипотезата на чл. 354, ал. 5 НПК, която в случая не е налице. Ето защо отговор по касационен ред могат да получат единствено доводите срещу законосъобразността на цялостния процес по изграждане на вътрешната увереност на контролирания съд по релевантните факти, доводите относно правилното приложение на материалния закон и тези относно справедливостта на наложеното наказание, в зависимост от поддържаното с подадената жалба/протест касационно основание. По същата причина ВКС би могъл да оправдае подсъдимия единствено ако установената от въззивния съд фактология не сочи деянието да е извършено или ако не очертава признаците на престъпление. В конкретния случай насочените към върховната инстанция очаквания да пререша делото по същество са неизпълними, доколкото приетите от въззивния съд факти описват извършено от подсъдимия вмененото му престъпление.

Сред допустимите пред касационния съд възражения е това за нарушено право на подсъдимия делото му да бъде разгледано и решено от безпристрастен съд. Това възражение е обвързано с претенция за наличие на некоректно възпроизведен във въззивното решение експертен извод и с твърдение, че процесът по формиране на убеждението на въззивния съд по фактите е протекъл при игнориране на обясненията на Т. и на показанията на свидетелите И., Д., А. и М. – от една страна и безмотивно кредитиране с пълно доверие единствено на ползващите обвинителната теза доказателствени източници, въпреки наличните в тях противоречия – от друга страна.

Поначало извод за субективизъм и пристрастие е възможно да се направи от самото съдържание на съдебния акт. Несъстоятелно е обаче аргумент в такава насока да се извежда от записаното в решението на ПАС, че при предприетото екстрено спиране „налягането в главния въздухопровод на спирачната система на влака спада под нивото на атмосферното“. Касае се за очевидно неточно възпроизвеждане на констатираното в рамките на техническата експертиза, приложена в т. 6, л. 83 и сл., че при екстрено спиране налягането в главния въздухопровод на спирачната система спада до нивото на атмосферното налягане. Тази допусната от въззивния съд неточност в репродуцирането не е променила съдържанието на експертния извод и не може да се интерпретира като изява на лично отношение на членовете на съдебния състав, респ. като нарушаваща по какъвто и да е начин установените в наказателния процес гаранции, предназначени да изключат всяко съмнение в съдийската безпристрастност.

Правдоподобен индикатор за субективизъм и пристрастност обаче може да е допуснатото от съда игнориране на доказателствата, предназначени да обслужат интереса на една от страните или превратното им възприемане, преиначаването или преекспонирането на доказателствения смисъл, пренебрегването на неясноти и противоречия в него или изкуственото му интерпретиране в полза на една от страните или в нейна вреда. В конкретния случай обаче съдържанието на оспорения въззивен акт не предполага такъв проблем. Това, че въззивният съд, подобно на съда от първа инстанция, е отказал да признае достоверност (пълна или частична) или доказателствена годност на част от доказателствените източници не означава, че ги е negliжирал или подценил. Съгл. чл. 14 НПК съдът взема решенията си по вътрешно убеждение. Методът за оценка на доказателствените средства, който законът е установил с тази норма изключва предустановеност на силата на което и да е от тях. Това важи и за обясненията на подсъдимия, както и за предназначения да ги подкрепят свидетелски показания, като съдът няма задължение всякога и на всяка цена да им признае достоверност и пълнота. Напротив, той е длъжен да бъде критичен към тяхното съдържание така, както към всички останали доказателствени източници. Този именно подход е следван в случая при преценката на обясненията на подсъдимия и на свидетелските показания, в т.ч. и на съобщеното от посочените по-горе лица. Направеният от въззивния съд доказателствен анализ не само не е основан на игнориране на доказателствени източници, както се твърди в касационните жалби, а следва строго очертания от процесуалните норми и от правилата на логиката път. Извършена е от въззивния съд цялостна проверка и старателна преценка на всички материали по делото, като за тази цел са ползвани легални критерии. Налице е коректност, правилност и последователност в разсъжденията. Изводите за релевантните обстоятелства и факти са формирани в точно съответствие с информацията от събраните доказателства и от приетите експертни заключения, като противно на твърдяното от защитниците не е допуснато избирателно третиране на фактически обстоятелства и едностранчивост в подхода.

Обясненията на подсъдимия не само не са пренебрегнати. Те са подложени на всеобхватно и задълбочено обсъждане и съпоставка с останалите доказателства и с експертните заключения. Прецизно е анализирана възможността събитията да са протекли по описания от Т. начин – с преминаване на управляваната от него влакова композиция през подаващ една зелена светлина предупредителен светофор и последващото ѝ разминаване с бърз влак № 8602; подаване на една жълта светлина от входния светофор при приближаването му от същия влак и включване на допълнителна зелена светлина в сигнализацията на това устройство едва „в последния момент“, последвано от предприето от подсъдимия екстрено спиране. Тази възможност е прецизно изследвана и обосновано е отхвърлена от въззивния съд, като всички процесуални усилия на този съд и цялостното съдържание на постановения от него съдебен акт са били ориентирани именно към изследване на възможността злополуката да е настъпила при описаните от подсъдимия обстоятелства. В рамките на правомощията си този съд е заявил солидарност с аргументите, с които първата инстанция е отрекла като лишена от достоверност предложената от Т. версия, като наред с това е направил и собствен доказателствен анализ, извеждайки свои, изключително подробни аргументи, свързани не с предположения, както се твърди от защитата, а с категорично формулираните резултати от експертното разчитане на скоростомерната лента, показало липса на регистрирано екстрено спиране, както и с факта, че при извършения непосредствено след злополуката оглед в локомотива кран-машинистът е намерен в позиция на степенно, а не на екстрено задържане. Определеният от защитника като некоректен извод на въззивния съд, че когато усетил неустойчивост на влака, Т. поставил кран-машиниста в 5-та позиция принадлежи на първостепенния съд, чиито изводи по фактите ПАС е възпроизвел в решението си, заявявайки съгласие с тях в по-голямата им част. Поставянето на кран-машиниста в позиция на екстрено задържане от стана на подсъдимия непосредствено преди злополуката е единствения, приет от първостепенния съд факт, с който въззивната инстанция не се е съгласила, като е изложила аргументи за становището си (стр. 31 от въззивното решение). В тази връзка въззивният съд е съобразил и експертните констатации, че в случай на предприето екстрено задържане в момента на видимост към входния светофор, влакът би преустановил движението си преди първата входна стрелка на гара /населено място/. А в случай на предприето екстрено спиране при входния светофор (както е настоявал в обясненията си подсъдимия), влакът би спрял окончателно на 211 метра след първата входна стрелка, като в този случай стрелките в гара /населено място/ биха били преминали със скорост, непредизвикваща дерайлиране.

Според адв. Д. допусната е алогичност в съдебните изводи, дължаща се на безкритично възприемане на експертните изводи, че първоначалното понижаване на налягането в главния въздухопровод до 1,5 bar е било последвано от рязкото му покачване до 3,5 bar, а след това – плавно до 4 bar, доколкото такива факти според защитника означават „самоубийствено“ ускоряване на влака въпреки подаваната сигнализация за навлизането му в отклонение. Възражението е неоснователно от гледище на съдебната констатация за липса на концентрирано внимание от страна на подсъдимия върху светлинната сигнализация при преминаването на предупредителния и входния светофори на гара /населено място/ и несъобразяване поради това на избраната от него скорост на движение с указанията на тази сигнализация. Тази констатация не е в резултат на неограничено свободно усмотрение на съда. Този съд е излъчил сред доказателствата онези, които обясняват привидно нелогичното поведение на подсъдимия в конкретната ситуация – съдържащите се в показанията на свид. К. В., според когото пред него подсъдимият е споделил, че в момента на произшествието вниманието му е било ориентирано към книжката-разписание, че е чул „нещо да изтропа“ и се опитал да задържи влака, но безуспешно, като не е разбрал как се е случил инцидента. Подкрепа на твърденията на посочения свидетел в конкретната им част съставът на ПАС е открил и в показанията на свид. К. В., като справедливо е акцентирал на възпроизведената от подсъдимия пред този свидетел реплика на загиналия му колега: „Със сто километра си!“, очевидно несъответстваща на ситуация на внезапна промяна на светлинната сигнализация. Аргумент в полза на формулираната теза съдът е извел и от показанията на свид. Ф., който е бил сред първите, разговаряли с подсъдимия веднага след злополуката и пред когото подсъдимият не е споделил за проблем с подаваните от светофорите светлинни указания, вкл. и за внезапна промяна в сигнализацията непосредствено преди или при преминаването на влаковата композиция покрай входния светофор (стр. 23 – 24 от въззивното решение).

Напълно дистанцирано от съдържанието на въззивния акт е възражението, че извън обхвата на съдебното обсъждане са останали показанията на свидетелите И., Д., А. и Н.. Напротив, съставът на ПАС пълноценно е изпълнил задължението си да ги обмисли поотделно и в контекста на останалите доказателства. Законосъобразно този съд е преценил, че в частта, в която изложението на свид. И. формулира собствените на свидетеля мнения, съждения, оценки относно начина, по който е протекъл инцидента, обстановката, в която се е случил и причините за възникването му, то не отговаря на критериите по чл. 117 НПК и не може да се ползва за изводи по съществуването на делото. Съставът на ПАС се е ангажирал с проверка на правдивостта на твърденията на И., че системата за автоматична локомотивна сигнализация (АЛС) при гара /населено място/ не е функционирала към датата на злополуката и предвид спецификата на тази проблематика е ориентирал преценката си на базата на резултатите от проведената по делото проба с гаровата централизация и проверка на показанията на входен и изходен светофори от 22.07.2014 г. и приетите технически експертизи (т. 6 от досъдебното производство), подкрепени и от резултатите от замерването на бализите при входния и предупредителния светофори, извършено при проведения на 13.07.2014 г. оглед на местопроизшествие (л. 13-16 от т. 3 от досъдебното производство). Направеното в тази връзка възражение от адв. Х., че въззивният съд е противопоставил на показанията на свид. И. експертно заключение, отдавайки му решаващо за изводите си по фактите значение, е фактологически вярно. Но това не е сторено произволно, както се твърди от защитата, а провокиралият го подход на въззивния съд не е процесуално укорим, като се има предвид самата същност на експертната и процесуалното ѝ предназначение – по пътя на специализираното познание на неутрални спрямо позицията на страните лица, вещи в определени области от науката, техниката, изкуството и пр. да съдейства за изясняване на обстоятелствата по делото, в т.ч. и за проверка на събрани доказателства. Изводите на този съд за работеща в участъка система за АЛС, вкл. три от бализите при входния и предупредителния светофори, за съществуващата синхронизация между позицията на стрелките, включени в изследвания маршрут и светлинните показания на двата светофора не са произволни, а съответстват изцяло на експертните изводи и резултатите от проведения експеримент (проба). Същевременно съдът не е установил характеристики, поставящи под съмнение обективността, компетентността и научната обосновааност на експертните заключения. Изводите му в тази насока е невъзможно да бъдат оспорени чрез опита на адв. Д., в конкуренция на вещите лица да формулира свои експертни констатации.

Произволно и без връзка със съдържанието на оспорения въззивен акт се твърди, че съдът не е обсъдил показанията на Д. и Н., като е приел, че положението, в което е установен кран-машинистът в локомотива при извършеното му техническо изследване не е съответствало на това, в което той се е намирал непосредствено след злополуката и че именно последната позиция на уреда е меродавна за изводите относно начина, по който подсъдимият е манипулирал с него непосредствено преди настъпването на злополуката. Във въззивното решение се съдържат конкретните съображения, поради които съставът на ПАС е отказал да третира показанията на Б. Д. като меродавни за фактическите си изводи по делото (съотв. стр. 31 от въззивното решение), като следвайки стриктно правилата на доказателствения процес е съпоставил твърденията на този свидетел относно позицията, в която се е намирал кран-машинистът при демонтажа му за нуждите на разследването (случил се няколко дни след злополуката) и тази, в която ръкохватката на командния уред е била установена непосредствено след злополуката при извършения оглед, съобразно с установеното в протокола за това действие и съпътстващият го фотоалбум.

Невярно е и твърдението, че извън вниманието на въззивната инстанция са останали показанията на А. А.. Коректно ПАС е отразил, че в тези показания не се съдържат твърдения, ползващи тезата на подсъдимия за евентуален проблем в сигнализацията или в състоянието на железния път в района на гара /населено място/, доколкото свидетелят е съобщил единствено за технически проблем в сигнализацията в друга, неназована в показанията му гара в страната и е изразил преценката си за възможни проблеми в състоянието на железния път в участъка между гарите /населено място/ и /населено място/ заради периодично въвежданите ограничения в скоростта на движението там. Същевременно по делото обективно не е установено наличие на технически проблеми в сигнализацията или в състоянието на железния път в деня на катастрофата и на мястото на настъпването ѝ, нито е установена връзка на евентуални такива неизправности с причините за нейното възникване. Коректно обсъдена на стр. 37 от въззивното решение е и възможността за ползване на показанията на свид. Н. при решаването на делото.

Още по-малко е било възможно твърденията на Б. Т. (майка на починалия В. Т.), че двамата машинисти не са имали вина за злополуката да се ползват като част от доказателствената основа, доколкото те съдържат единствено мнението на Т. за злополуката и за начина, по който сина ѝ и близкия му приятел Х. Т. са изпълнявали според нея служебните си задължения, но не и собствени непосредствени впечатления или придобито по произволен път знание за действията им по управляване на локомотива в процесния ден и непосредствено преди настъпването на злополуката.

Основано на неверен прочит е и възражението, че въззивният съд не е обърнал внимание на съобщеното от свидетелите Е. Б. и З. Д.. Изложение на причините, поради които е отказано доверие на преценките на тези лица се съдържа на стр. 33 от въззивното решение.

Обобщено, показанията както на посочените, така и на останалите разпитани по делото свидетели са обсъдени професионално, като оценката, която им е дадена не е произволна, а е основана на аргументи, свързани с действителното тяхно съдържание при съобразяване на вътрешно-логическите му характеристики и съгласуваността му с останалите доказателства по делото. Няма недостатъци в правилността и в последователността на съдебните разсъждения, които да компрометират формулирания от състава на ПАС познавателен резултат относно качеството и доказателствената стойност на свидетелските показания.

Становището си по релевантните обстоятелства и факти съдът може да формира единствено в съответствие с информацията от събраните доказателства, като не би могъл да обсъжда твърдения, изявления и пр., които не са събрани по процесуален ред, както е в случая с „коментари“ и „спорове“ между изпълнителния директор на ИА „ЖА“ В. В. и генералния директор НК „ЖИ“ М. Л. по повод на системите за управление в участъка между гарите /населено място/ и /населено място/, каквито адв. Д., влизайки в ролята на свидетел твърди, че са се състояли. В нито един процесуален етап от развоя на делото господата Л. и В. не са били разпитвани по делото, а от разпитаните свидетели никой не е съобщил подобни факти. Поради това, ако въззивният съд не се е ангажирал с коментар на такава проблематика, то е не поради тенденциозното ѝ игнориране, а поради фактическата липса на доказателствена информация за съществуването ѝ.

Не е нарушено и правото на подсъдимия на мотивирано решение. Според жалбата на адв. Д. и допълненията към нея въззивният съд не е дал отговор на редица въпроси, свързани с алтернативно представени на вниманието му от страна на защитата възможни причини за железопътната злополука, оставащи извън поведението на подсъдимия и свързани било то с неизправности в железния път, или с неизправности в системите за управление, сигнализация и сигурност в железопътния участък между гарите /населено място/ и /населено място/, както и по причини, свързани с поведението на свид. С. Т.. Във връзка с това възражение е нужно да се припомни, че обективно, всестранно и пълно извършената от съда доказателствена оценка трябва да предопредели отговорите по чл. 301, ал. 1 НПК, а не предположения, неотнормирани към предмета на обвинението, очертан с обвинителния акт. Съобразно с посочената норма съдът е длъжен на базата на доказателствата да даде отговор дали деянието е извършено от подсъдимия, респ. по причини, свързани с негово виновно поведение, а не дали е възможно да е извършено от някой друг и по причини, различни от приетите от прокурора с обвинителния акт. Преди да отхвърли обвинителната теза, съдът е длъжен да обсъди надлежно представените от прокурора доказателства и едва тогава евентуалните му изводи за тяхната недостатъчност или ненадеждност биха могли да бъдат убедително аргументирани. С тези фундаментални за наказателния процес положения въззивният съд се е съобразил. Обективният прочит на постановеното от него решение показва, че този съд обстойно е аргументирал всички аспекти на позицията си по обвинението - както от фактическа, така и от правна страна, като балансирано, с разумни и юридически издържани аргументи, основани на събраните и проверени по надлежен начин доказателства е дал отговор на всички, поставени на вниманието му съществени възражения на страните.

Аргументирано ПАС е отхвърлил възможността злополуката да е възникнала поради евентуални неизправности в железния път или в устройствата и системите, предназначени за осигуряване на безопасността и регулирането на движението на влаковете в гара /населено място/, съотв. поради неизправности в централизираното управление на стрелките и сигналите, нарушения в зависимостта между сигналите и положението на стрелките, участвали в маршрута и пр. Извършеното в тази връзка третиране на доказателствата не е произволно, а е основано на извършена реална цялостна тяхна проверка и старателна преценка на съдържанието им. Съдът изрично се е спрял на техническото състояние на железния път в участъка, в който е настъпила катастрофата, както и на разположението на светофорите и видимостта към тях от гледище на изискванията на нормативната уредба, като излагайки убедителни аргументи, изведени от доказателствата по делото и приетите без възражения от всички страни експертни заключения е отрекъл възможността неизправности в железния път да са станали причина за злополуката. Съдебните мотиви имплицитно съдържат отговор и на възраженията, основани на показанията на представените във въззивното производство грами, съдържащите се в които сведения или се отнасят до други железопътни участъци в страната, различни от този, в който е възникнал инкриминирания инцидент или почти изцяло се касаят за периоди следващи във времето датата на злополуката.

Изводът на съда, че са липсвали към момента на злополуката технически неизправности в системата, осигуряваща централизирано управление и контрол на стрелките и сигналите, че не са били нарушени зависимостите между светлинните сигнали и положението на стрелките, участващи в процесния маршрут, както и че самото разположение и показанията на светофорите и видимостта към тях са съответствали на изискванията на Наредба № 58 от 2006 г. не е произволен, а е информационно обезпечен, както чрез свидетелски показания (напр. А. Н. и И. И.), така и чрез резултатите от проведения следствен експеримент, чрез заключението на техническата експертиза (т. 6, л. 83 и сл. от досъдебното производство) и направените от изготвилите я вещи устни разяснения в рамките на проведените пред първостепенния и въззивния съд заседания. Съобразен е и факта, че 30 минути преди злополуката по същото железопътно трасе в гара /населено място/ е влязъл пътническият влак № /номер/, като проблеми при преминаването на предупредителния и входния светофори към гарата не са били установени.

А това, че експертите, изготвили техническата експертиза вещи лица не са били очевидци на подаваната към момента на злополуката светлинна сигнализация от предупредителния и входния светофор на /населено място/ не е пречка пред възможността за ползване на техните заключения, както се настоява от страна на адв. Д.. Напротив, представлява необходимо условие за да бъдат допуснати и да участват тези лица в процеса точно като експерти, а не като свидетели. Предназначението на експертизата е именно такова - по научно-изследователски път, основано на специфичните знания на специалисти в определена област на техниката (в случая), науката, изкуството и т.н. чрез нея да се изяснят обстоятелства по делото, вкл. и да бъдат проверени доказателства. В случая чрез ползваните от съдилищата експертизи не са подменяни доказателства, а са проверени доказателства, в т.ч. и събраните чрез обясненията на подсъдимия.

Съществен дял от касационните жалби и допълненията към тях заемат възраженията срещу ползваните при решаването на делото експертизи и проведения следствен експеримент. Като се отмине фактът на употребената при това оспорване от адв. Д. твърде неуместна словесност, възраженията не насочват към основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Те не сочат действително съществуващи пороци при назначаването, при изготвянето или при ползването на експертизите, а представляват възражения по същество, при това основани на резултатите от тези експертизи, които противостоят на защитавания персонален интерес. Така, влизайки в ролята на експерт, а и на свидетел, защитникът оспорва експертните констатации относно съдържанието на скоростомерната лента, като предлага свое знание и изчисления и пренебрегвайки спецификите на касационното производство, свързани с ограничаване на допустимата проверката до правилното прилагане на материалния и процесуалния закон. Не търпи упрек отказът на въззивния съд да се съобрази с мнението на защитата относно качеството и процесуалната стойност на приетите експертни заключения. Съдебната преценка дали следва да бъде възприет един експертен извод или не зависи от обективни критерии, като неговата обосновааност, пълнотата и яснотата му, от логическата му същност, от това дали е направен в рамките на професионалната компетентност на съответното вещо лице, дали е категоричен или е с вероятностен характер, дали обхваща всички, поставени въпроси, дали има вътрешни противоречия или противоречия между него и обективни данни по делото и пр. Но нито съда, нито страните могат, влизайки сами в ролята на експерти, да опровергават научната стойност на експертно заключение, още повече с неаргументативните средства, ползвани в случая от защитата, които сами по себе си са лишени от способност рационално да убедят в правотата на поддържаната теза.

Възражението за тенденциозност при провеждането на пробите с гаровата централизация не намира потвърждение при обективен прочит на материалите по делото. Действието е извършено с ясна и легитимна цел - за да се проверят данните по делото относно видимостта към предупредителния и към входния светофори и функционирането на бализите при тях и начина, по който те кооперират с оборудването на локомотивната апаратура за АЛС, когато то е активно. Няма причини да се счита, че десет дни след злополуката, когато пробите са проведени, обстановката в района на произшествието е била съществено различна от тази в деня на злополуката. Всъщност, направеното оспорване е общо и абстрактно, като не са противопоставени конкретни, позволяващи обсъждането им аргументи срещу възможността чрез коментираното действие да са били установени съответните факти. Колкото до цитираната от адв. Х. преценка на свид. Д. С., че целта на тези проби (назовани в жалбата „следствен експеримент“) е била „да се открият доказателства, които да подкрепят извода, че Т. е имал техническа възможност да предотврати катастрофата“, тя не е с характера на гласно доказателство, за да бъде упрекуван съда, че не я е взел предвид, доколкото не възпроизвежда факти, а е израз на персоналните нагласи на свидетеля и отношението му към воденото срещу подсъдимия наказателно производство.

Съжденията на ПАС относно липсата на технически причини за злополуката, свързани със състоянието на системите за управление и контрол в района на възникването ѝ не са в конфликт с факта на съществуването на Заповед № 14-00-76 от 11.07.2014 г. на изпълнителния директор на ИА „ЖИ“, както се твърди в жалбата на адв. Д.. Заповедта не възлага проверка на изправността на системите за управление, както е разчел съдържанието ѝ защитникът, а възлага на назначената с нея комисия да изготви предложение до изпълнителния директор на ИА „ЖИ“ относно необходимостта от издаване на ново разрешение за въвеждане в експлоатация на модернизирани структурни подсистеми и да прецени степента на прилагане на съответните ТСОС (технически спецификации за оперативна съвместимост). Конкретните причини, наложили издаването на тази заповед, съобразно със съдържанието ѝ и с останалите, съпътстващи я документи, както и от гледище на правното основание за издаването ѝ - чл. 45, ал. 2 от Наредба № 57 от 09.06.2004 г., са свързани единствено с извършване на преценка от страна на назначената комисия дали размерът на извършените ремонтни работи налага необходимост от издаване на ново разрешение за въвеждане в експлоатация.

Възраженията за неизправности в пътната апаратура на автоматичната локомотивна сигнализация (АЛС) и по-конкретно в бализите при входния и при предупредителния светофори не са останали извън вниманието на въззивния съд. В тази връзка безпочвени са твърденията на защитата, че ПАС е игнорирал съществен факт, опорочил разследването в досъдебната фаза, свързан с манипулиране на местопроизшествието чрез допълнително, извършено след първоначалния оглед и при „тайни“ обстоятелства монтиране на втора бализа при входния светофор, каквато при първоначалния оглед на местопроизшествието от 12.07.2014 г. е липсвала. Съдът не е споделил тази теория и не е сгрешил. Напротив, професионално се е придържал към информацията, изводима при буквален и добросъвестен преглед на материалите по делото, при това на всички материали в съвкупност, без да допуска влагане на смисъл и съдържание във фактите, какъвто те не показват и не подсказват. Наличието на две бализи и при входния и при предупредителния светофори е установено още при огледа на 12.07.2014 г., като макар словно този факт да не е отразен в съставения за целта протокол, то в приложения към него фотоалбум (макар и технически изготвен на 16-ти юли, той съдържа снимковия материал именно от огледа на местопроизшествието, извършен на датата на злополуката) ясно е видно, че при хексометричен знак № 9, до входния светофор бализите са били също две - сн. 1 от фотоалбума, приложен на л. л. 44-75 от т. 2 от досъдебното производство. Снимката е панорамна, като дава отговор на въпроса, поставен от защитата и опровергава прокараната конспиративна теория за липсваща на мястото бализа в деня на инцидента и „тайно“ монтирана след това, за да се обслужат нуждите на доказването срещу Т..

Всъщност наличието или липсата на бализа не е с решаващо за делото значение, защото в случая не са съществували обективни условия индукторите да изпълнят ролята си по предаване на информация към управлението от подсъдимия локомотив. Макар този локомотив да е бил оборудван с АЛС, тази система не е била включена, а двамата машинисти - подсъдимият и загиналият В. Т. не са били обучени да боравят с нея. При това положение практически не е имало в локомотива действаща АЛС, с която индукторите да кооперират и да гарантират безопасната експлоатация на управляваната от подсъдимия влакова композиция. Както с основание съдът неколккратно е отбелязал, това не сменя от подсъдимия отговорността за инцидента, тъй като дори и при налична в локомотива и активна АЛС, машинистът е задължен съгл. чл. 109, ал. 2 от Наредба № 58 от 02.08.2006 г. да следи сигналните средства, разположени до железопътната линия и при несъответствие между техните сигнали и информацията, подавана от АЛС, да изпълнява именно сигналите.

Воден от първостепенната задача в процеса - да бъде установена истината, въззивният съд е изследвал подробно и възможността злополуката да се дължи на неправилни или на ненавременни действия на свид. С. Т. като ръководител движение в гара /населено място/. В тази връзка е проследил констатациите при извършените след произшествието огледи - в служебното помещение на ръководител- движение в гара /населено място/, както и в релейното помещение и огледът на входните стрелки и положението, в което те са били установени, а именно за влизане на влака в отклонение към 4-ти коловоз; показанията на средствата за визуализация в стаята на ръководител- движение в гара /населено място/, които са съответствали на маршрут за влизане на влака в гарата в отклонение и за излизането му по права, като са липсвали съответните индикации за грешни действия на свид. Т. - светлинни, звукови сигнали и пр. Съобразено е съответствието на тези констатации и с наредения и видим на светосхемното табло в стаята на ръководител-движение влаков маршрут след произшествието, установен при извършения оглед и потвърден от свид. Г. М..

Обсъдена е възможността да е била използвана от свид. Т. функцията за изкуствено отключване на маршрута с последващо негово пренареждане. В тази връзка ПАС не е подминал нито един значим факт - фактът, че нареждането на маршрут е свързано със заключването на съответния участък в този маршрут с фиксиране на направлението на движение - от една страна и спецификите и технологията на пренареждането, преминаваща през нуждата от ползване на пломбираните бутони, намиращи се в релейното помещение и предварителното получаване на разрешение от влаковия диспечер (каквото по делото нее установено да е искано и да е давано); необходимото технологично време за отключване на маршрута (надвишаващо времето, за което влакът изминава разстоянието от предупредителния до входния светофор), като до изтичането му маршрутът остава такъв, какъвто е бил до момента; включването на забранителен сигнал на входния светофор при предприета промяна на вече наредения маршрут и несъответствието на този задължителен момент от целия технологичен цикъл, за който сам подсъдимият е признал, че не е бил налице, доколкото в обясненията си е съобщил за подавана от предупредителния и от входния светофори различна от забранителната светлинна сигнализация, настоявайки, че едва „в последния момент“ се е включила и една жълта светлина на входния светофор.

В разсъжденията на ПАС относно възможността злополуката да се дължи на причини, свързани с поведението на свид. Т. имплицитно се съдържа отговор и на възражението, свързано с действията на тази свидетелка по затваряне на изходния сигнал при вида на дерайлирания влак и преценката ѝ, че тази ситуация е съответна на нормативно регламентирана такава, задължаваща я да предприеме именно такава действие. В чл. 496, т. 3 от Правилата за техническа експлоатация на железопътната инфраструктура на НК „ЖИ“ действително се съдържа подобно предписание, макар и насочено към случаите на „появата на причина, застрашаваща безопасното приемане ... на влак“. ПАС не е нарушил процесуалния закон, като не е намерил в това поведение на свид. Т. компрометиращ професионалните ѝ действия факт, нито такъв, уличаващ я в злепоставило безопасното движение на влаковата композиция поведение и стремеж към последващото му прикриване. Индикации за такова поведение на свидетелката биха били налице напр. при съчетаване на затварянето на изходния сигнал с команда за отмяна на зададения маршрут и промяна на първоначално зададеното направление на движението на влака. А в съгласие с доказателствата такива действия ПАС не е установил да са били извършени от Т.. Свободните разсъждения и субективните умозаклучения на защитата, че затваряйки изходния сигнал, Т. е „прикрила, че въобще не е имало изходен сигнал“, че „се е страхувала да даде изход след дерайлирането“ или че „не е дала изход, очаквайки как влакът ще се впише в променения в последния момент маршрут“ и пр. не са от естество да обосноват касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Въззивният съд не търпи упрек, че не е подчинил акта си на тези разсъждения. Правилното, доброто съдебно решение трябва да почива не на субективната увереност на страните, а на съдебното убеждение, формирано по процесуален ред. Фундаментално положение в доказателствения процес е, че мненията на страните, изказаните от тях хипотези, предположения, версии и пр. не са източник на истина и не могат да ангажират съда, като обвързваща сила за него имат единствено събраните и проверени по процесуален ред доказателства. В случая въпреки настояванията на защитата съдът не е сгрешил, като не е приел, че свид. Т. е дала съгласие за приемането на влак № 8601 на 3-ти коловоз, за движение към който според подсъдимия са сигнализирали двата семафора при гара /населено място/; че е изменила план П-24 в последния момент и е пренаредила маршрута за управлявания от подсъдимия влак, когато този влак е преминал предупредителния светофор.

Възможността „в последния момент“ маршрута на влак № 8601 да е бил преустроен поради повредата в стрелка 5/7 е обсъдена достатъчно подробно от въззивния съд, вкл. и от гледище на факта, че тази повреда не е възникнала в деня на инцидента, а е съществувала от преди няколко месеца и свид. Т. е знаела за нея. Невярно е твърдението, че този съд е игнорирал установени по делото факти с правно значение, а именно, че свид. Т. своеволно и без разрешение на влаковия диспечер е променила план П-24; че тя е била длъжна да уведоми влаковата бригада за тази промяна, а не го е сторила; че Т. е дала съгласие за приемането на влак № 8601 в гара /населено място/ в нарушение на чл. 267, ал. 2 от Наредба № 58 от 2006 г., като всички тези възражения са поставени в контекста на тезата, че именно Т. е предпоставила възникването на злополуката. Въззивният състав е бил изчерпателен при излагането на аргументите, които са го мотивирали да отхвърли тази, формулирана и пред него теза. Изводите му в това отношение са формирани в точно съответствие с информацията от събраните доказателства, като противно на твърдяното в касационните жалби не е допуснато избирателно третиране на фактически обстоятелства и едностранчивост в подхода, нито е налице игнориране на доказателства. Съдебните констатации относно обстоятелствата, при които Т. е поискала от дежурния диспечер Ц. Ц. разрешение за приемане на влак № 8601 на 4-ти коловоз в гара /населено място/ (заради технически проблем със стрелка 5/7, която не дава контрола), вкл. и времето, когато го е сторила спрямо преминаването на влак № 8602 през гара /населено място/ са съобразени както с действителното съдържание на казаното от самата Т., така и с показанията на Ц. Ц., по същество потвърдил пред съда съобщеното от Т.. Непротивопоставимо на съдебния извод, че като локомотивен машинист второ лице подсъдимият е бил длъжен да следи светлинната сигнализация, подавана от светофорите по маршрута и да изпълнява указанията им, съответно да съобразява скоростта на управляваната влакова композиция с тези сигнали е възражението на защитата за допуснато от свидетелката неизпълнение на изискването на чл. 276, ал. 3 от Наредба № 58. В жалбата на адв. Д. текстът на посочената норма се цитира некоректно, доколкото нормативното изискване е за уведомяване на влаковата бригада не въобще за извършената промяна на план П-24, а за причините за тази промяна. Разяснения в същия смисъл е дал в показанията си и свид. В., според когото денонощния план-график (план П-24) се прави за улеснение на дежурния ръководител-движение, а машинистът следва да се съобразява с пътната сигнализация, като за евентуални промени в този план той разбира именно от пътната сигнализация. Във всички случаи водещо задължение на машиниста е да съблюдава подаваната светлинна сигнализация и положението на стрелките.

ПАС не е интерпретирал неправилно разпоредбите на Наредба № 58 от 02.08.2006 г. за правилата за техническата експлоатация, движението на влаковете и сигнализацията в железопътния транспорт, като е отказал да приеме, че свид. Т. е нарушила предписанията на чл. 267, ал. 2 от тази наредба и че с това си поведение е злепоставила сигурното и безопасно влизане на управлявания от подсъдимия влак в гара /населено място/. Предложената в тази връзка от защитата интерпретация на посочената разпоредба е дистанцирана от действителния смисъл, вложен в нея, тъй като нормата на чл. 267, ал. 2 е предназначена да регулира случаите на движение между съседни гари на влакове с различно времепътуване и е била неотнормирана към приемането/изпращането на бързите влакове № 8602 и № 8601 между гарите /населено място/ и /населено място/.

В останалата им част възраженията в жалбата на адв. Д. не съдържат аргументи, относими към чл. 348, ал. 1, т.т. 1 - 3 НПК. Всъщност, не само несъобразяване с ограниченията пред правомощията на касационната инстанция манифестира коментираното допълнение към касационната жалба на адв. Д.. В него са направени груби коментари (по отношение на свидетели, на вещи лица, на действията на въззивния съд), нямащи общо с предписаното от чл. 351, ал. 1 НПК съдържание на касационната жалба, съотв. с доводите, на които касационната инстанция дължи отговор. Но най-вече са налице внушения, основани не на действителни нередности в оспорения съдебен акт, а на собствени на защитника субективни и напълно произволни интерпретации на факти (напр. относно достъпа до релейното помещение; относно момента, в който подсъдимият е чул изтропване под влака; относно точния момент, в който свид. Т. е започнала да подготвя маршрута за управлявания от подсъдимия влак; относно начина, по който са направени записите в съответните дневници от свид. Т.; относно причините, поради които Т. не е наредила маршрут през стрелка 5/7), но не и обосновани възражения срещу правилното прилагане на закона - процесуален и материален.

При това положение и след като изследването на фактическите обстоятелства по делото от страна на въззивната инстанция е протекло при строго спазване на законовите изисквания, гарантиращи достоверност на резултата, няма причина да се отрече, че е постигнато пълно реализиране на принципа за разкриване на обективната истина.

Въз основа на правилно установените факти въззивният съд е приложил материалния закон точно, като е извършил качествена съпоставка между наличния фактически материал и нормата на чл. 343, ал. 3, б. „б“ вр. ал. 1 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 вр. чл. 2, ал. 2 НК по отношение на подсъдимия, тълкувайки тази норма по единствения възможен юридически точен начин. Всъщност, възражението на адв. Д., основано на чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК е направено единствено като следствие от претендираните с конкретната касационна жалба съществени процесуални нарушения, наличието на каквито не бе потвърдено при извършената касационна проверка. Ето защо това възражение също следва да се отхвърли като неоснователно.

Без основания се настоява от адв. Х., че подсъдимият е бил поставен в екстремална ситуация, с която „поради нейната внезапност и неочакваност не е могъл да се справи“. Подсъдимият не се е съобразил с указанието на подаваната от предупредителния и от входния светофори светлинна сигнализация и не е намалил скоростта на управляваната от него влакова композиция до величина, гарантираща безаварийно навлизане в гара /населено място/, въпреки че е имал обективна и субективна възможност да възприеме тази сигнализация от достатъчно разстояние, гарантиращо му възможност за своевременна реакция по привеждане на скоростта до пределите на безопасната за преминаване през участъка. По този начин той сам се е поставил в положение на невъзможност да избегне злополуката, а не се касае за попадането му във внезапно възникнали независимо от него неблагоприятни условия, които не е могъл да предвиди и да преодолее.

Искането на адв. Х. за преквалифициране на извършеното от подсъдимия деяние по привилегирования състав по чл. 343а НК надхвърля обхвата на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НК, доколкото е направено не с оглед на фактическите констатации на въззивния съд, а с оглед на собствената на защитника преценка на доказателствата. Въпросът с прилагането на чл. 343а НК не е само правен, а е въпрос и на фактология, тъй като за да се приеме, че подсъдимият е оказал помощ на пострадалите, е необходимо да е установено, че той е извършил действия обективно и субективно ориентирани към спасяване на живота и/или здравето на пострадалите при произшествието (на всички или на някои от тях). А доколкото при касационната проверка изводите относно приложимия материален закон се правят на базата на установените от въззивната инстанция фактически положения, настоящият състав би могъл да преквалифицира деянието по желанието от защитника начин единствено, ако констатации относно извършени от подсъдимия действия за оказване на такава помощ на пострадалите са заложили във въззивния акт. В случая това не е така. Съставът на апелативния съд е приел, че няма достатъчно фактически основания, за да носи подсъдимия облекчена наказателна отговорност за оказана помощ на пострадалите, като в тази връзка е коментирал показанията на свид. К. В., на които се позовава и защитника. Направеният съдебен извод е по същество споделим.

В практиката на върховната инстанция отдавна е утвърдено, че при множество пострадали (както е в настоящия случай) е достатъчно подсъдимият да е направил всичко, зависещо от него за оказване на помощ само на някои от тях. Доказателства в тази насока обаче е нужно да има и тези доказателства следва да имат определеност, конкретика, да очертават ясно и достатъчно точно поведението на подсъдимия, за да е възможно въз основа на тях съдът да направи собствена преценка дали това поведение се обхваща обективно и субективно от нормата на чл. 343а НК. В случая сред свидетелите единствено К. В. е заявил, че подсъдимият е помагал на пътниците. Практически свидетелят не е възпроизвел пред съда възприятията си от конкретната ситуация, която настоява да е наблюдавал, а е предложил на съдебното внимание субективната си преценка за тази ситуация. Това, което е не по-малко важно, преценката на свидетеля не е възможно да се обвърже с лице или с лица сред посочените в обвинителния акт пострадали (които са били твърде малка част от всички пътували в процесния ден с катастрофирания влак - около 100 човека, според кондуктора във влака Б.), още повече, че самите те не са съобщили при извеждането им от влака, при настаняването им в транспортните средства, с които са били откарани в болнични заведения и пр. подсъдимият да е участвал. Евентуалната проявата на инициатива от негова страна за оказване на помощ на пътниците в катастрофирания влак, напр. да го напуснат не е съставомерен признак на привилегирования състав по чл. 343а НК.

Съдържащата се в касационната жалба на адв. Х. претенция за смекчаване на наказанието до размер, позволяващ отлагане на изтърпяването му на осн. чл. 66, ал. 1 НК, е заявена единствено в рамките на искането за преквалифициране на деянието по привилегирования състав на чл. 343а НК. Не са изложени каквито и да е съображения, които да налагат обсъждане на коригираното от въззивния съд наказание и неговата справедливост, съобразно с нормата на чл. 348, ал. 5 НПК. Поради това настоящият състав единствено ще отбележи, че наказанието от пет години лишаване от свобода, съчетано с кумулативно наложеното наказание лишаване от право да упражнява дейност на машинист - локомотивен влакова работа за срок от осем години е пропорционално спрямо конкретно извършеното престъпление и личността на подсъдимия. Въззивният съд е направил качествена съпоставка на обстоятелства с действителна значимост за отмерването на приложимите санкции, отчитайки доказателствата за личността на подсъдимия, тежестта на допуснатите от него нарушения на правилата за движението на влаковете, конкретните специфики на обстоятелствата, при които е настъпила злополуката, вкл. и това, че подсъдимият е бил в процес на въвеждане в работата на локомотивен машинист на пътнически влак, като тази позиция е заел само няколко дни преди датата на инцидента. Проявената от него непредпазливост е в сериозна степен, като броя на увредените в резултат на нея лица не следва да се подценява, както и фактът на реалността на риска, който е бил създаден за множество други хора, пътували във влаковата композиция. Наложените на подс. Т. наказания са адекватни, както от гледище на горепосочените обстоятелства, така и от гледище на същността им да бъдат средство за индивидуално въздействие, като гарантират постигането на нужния баланс между обществения интерес от санкциониране на престъпната проява и индивидуалния интерес на самия подсъдим от налагане на справедливо наказание. Поради това не се налагала корекция в размера на никое от тях.

Поради така констатираното отсъствие на претендираните касационни основания при постановяването на оспорената въззивна присъда и осн. чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 195 от 27.06.2018 г. на Пловдивския апелативен съд, постановено по ВНОХД № 525/2017 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.